

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.871/2025/9.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2026. március 10. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A testi sértés büntette miatt *vádlott* ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2025. október 10. napján kihirdetett 22.B.1029/2024/29. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A végzéssel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szolnoki Törvényszék a 2025. október 10. napján kihirdetett 22.B.1029/2024/29. számú ítéletével a 2024. január 2. napjától őrizetben, majd 2024. január 4. napjától 2024. október 3. napjáig letartóztatásban volt, ezt követően 2024. október 4. napja óta bűnügyi felügyelet hatálya alatt álló vádlott vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1), (3) és (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 2 év 2 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék rendelkezett továbbá a vádlott által előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, a bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor akként, hogy az ügyészség a vádlott terhére, súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges felemelése; míg vádlott vádlott védője a kiszabott büntetés lényeges enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Főügyészség képviselője a fellebbezésének indokolásában kifejtette azon álláspontját, amely szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul jelentős mértékben tért el a büntetési tételkeret középértékétől a vádlott javára, ennek következtében a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést lényegében súlytalannak tartotta, amely nem alkalmas sem a büntetés speciál-, sem pedig generálpreventív céljainak

biztosítására. Felhívta a figyelmet az irányadó súlyosító körülményekre, amelyek megítélése szerint összességében jelentősebb nyomatékkaal esnek latba, mint ahogyan azt a törvényszék értékelte, így a törvényi minimumot lényegesen meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabását tartotta indokoltnak.

[4] vádlott vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kiemelte, hogy a szintén ittas állapotban lévő sértett sértett trágár stílusban beszélt a vádlottal, illetve a vádlott unokatestvérét bezárta az épület egyik helyiségébe. A védői okfejtés szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy vádbeli cselekményével vádlott vádlott jogellenes önhatalmat gyakorolt, e körben ugyanis a törvényszék nem értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. vádlott vádlott védője rámutatott arra is, hogy megítélése szerint a sértetti közrehatást mindenképpen indokolt enyhítő körülményként értékelni, az egyéb – ugyancsak a vádlott javára figyelembe vehető – büntetéskiszabási körülményekre is figyelemmel pedig az ügyészség által a kiszabott büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést alaptalannak ítélte. A védő összességében arra tett indítványt, hogy az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát enyhítse, a szabadságvesztés végrehajtását pedig próbaidőre függessze fel.

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.355/2025/9. számú átiratában az ügyészség fellebbezését azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását is indítványozta, a védelmi fellebbezést pedig nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértést észrevételezett a sértetti jogutód értesítésének, illetve az ügydöntő határozat részére történt kézbesítésének elmaradásával összefüggésben. A fellebbviteli főügyészség képviselője további enyhítő körülményként indítványozta értékelni az időmúlást, emellett kifejtette azon álláspontját, amely szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében nem valós súlyuknak megfelelően értékelte a vádlott terhére figyelembe vehető súlyosító körülményeket, amely aránytalanul enyhe büntetés kiszabását eredményezte. Összességében a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy a kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[6] vádlott vádlott védője a másodfokú fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta azzal, hogy külön kiemelten is felhívta a figyelmet a sértetti közrehatás és a vádlott beismerő vallomásának jelentős nyomatékára, amelyek megítélése szerint összességében a kiszabott büntetés enyhítését indokolják.

[7] Az ítéltábla a fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak, míg a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettek túlnyomó részben helytállók.

[8] Tekintettel arra, hogy a fellebbezések bejelentésére a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján – kizárólag a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket sérelmezve – került sor, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel az ítéletnek csak a fellebbezésekkel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül [korlátozott felülbírálat].

[9] A korlátozott felülbírálat azonban – a Be. 590. § (5), (5a) és (7) bekezdéseiben rögzített keretek között – kiterjedt az elsőfokú bírósági eljárásra, illetve ennek körében azon eljárási szabályok megtartásának vizsgálatára, amelyek megsértése esetén az ítéletet a Be. 607. § (1) bekezdése, a Be. 608. § (1) bekezdése, valamint a Be. 609. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül kell helyezni; továbbá a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, illetve az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre vonatkozó rendelkezésekre is.

[10] Ennek eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést. Miként azonban arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője mindenben helyesen hivatkozott, perrendi szabályt vétett a törvényszék egyrészt azáltal, hogy az időközben elhunyt sértett jogutódját nem értesítette a tárgyalási határról, másrészt pedig az ügydöntő határozatot nem kézbesítette a részére.

[11] Ha a sértett akár a büntetőeljárás megindítása előtt, akár azután meghal, helyébe hozzátartozója, törvényes képviselője vagy a sértett által jogszabály, illetve szerződés alapján eltartott személy léphet, és – a polgári jogi igény érvényesítését kivéve – gyakorolhatja a sértettet megillető jogokat [Be. 52. § (1) bekezdés]. A sértett jogosult arra, hogy a tárgyaláson és a törvényben meghatározott eljárási cselekményeknél jelen legyen, és az e törvényben meghatározottak szerint kérdéseket tegyen fel [Be. 51. § (1) bekezdés c) pont]. Az ügydöntő határozatot, valamint az ügy áttételéről, a bíróság kijelöléséről és az eljárás felfüggesztéséről hozott határozatot a sértettel is közölni kell. Az ügydöntő határozat közlésével egyidejűleg az 51. § (5) bekezdésében foglalt jogáról a sértettet, illetve a sértett jogutódját tájékoztatni kell [Be. 454. § (2) bekezdés]. A bíróság a tárgyalásról értesíti az ügyészséget, továbbá – ha e törvény kivételt nem tesz – a szakértőt, valamint azokat, akiknek a jelenlétét a tárgyaláson e törvény lehetővé teszi [Be. 510. § (2) bekezdés].

[12] A hivatkozott jogszabályi rendelkezések egymással összevetett értelmezése alapján tehát az elsőfokú bíróság akkor járt volna el a perrendi szabályoknak megfelelően, amennyiben egyrészt az eljárás során elhunyt sértett jogutódját értesítette volna a tárgyalás határról, másrészt pedig az ügydöntő határozatot kézbesítette volna a részére. A törvényszék ezen mulasztását ugyanakkor az ítéltábla – a Be. 596. § (1) bekezdés a) pontja alapján – orvosolta azáltal, hogy az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát a Be. 454. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően megküldte a sértetti jogutód részére.

[13] A korlátozott felülbírálatra figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát nem vizsgálta, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította [Be. 591. § (2) bekezdés a) pont]. Mivel azonban a vádlott korábbi

releváns büntetéseire vonatkozó adatok – a Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontjainak egymással összevetett értelmezéséből következően – nem képezik a tényállás részét, ezért az ítéltábla – Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, a rendelkezésre álló ügyiratok tartalma alapján – az e körben megállapított tényeket az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette.

[14] A Tiszafüredi Járásbíróság 1.B.8/2024/3. számú jogerős ítéletével elbírált bűncselekmény elkövetésének időpontja helyesen 2023. december 26. napja, ezen ügyben vádlott gyanúsítottként történt kihallgatására pedig 2023. december 29. napján került sor. A szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje 2026. február 7. napján eltelt {elsőfokú ítélet [5] bekezdés}.

[15] A törvényszék az általa megállapított – megalapozottságát illetően a másodfokú bíróság által a fentiekben írtak szerint nem vizsgált – tényállás alapján helyesen következtetett vádlott vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak, az e körben adott jogi indokolás ugyanakkor kiegészítésre szorult az alábbiak szerint. Az elkövetés módjára és a támadott testtájékra figyelemmel a vádlott egyenes szándéka nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására irányult, az életveszélyes sérülés okozására ugyanakkor az eshetőleges szándéka terjedt ki [Btk. 7. §]. Ez a kiegészítés azért is indokolt volt, mivel az a büntetés kiszabása körében – a későbbiekben kifejtettek szerint – jelentőséggel bír. Ahogyan pedig arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helytállóan hivatkozott, az elsőfokú ítélet részletesebb indokolásának mellőzése – helyesen – a Be. 562. § (2) bekezdésén alapult.

[16] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények korrekcióra szorultak az alábbiak szerint. Az ítéltábla nem értékelte a vádlott javára enyhítő körülményként a beismerő vallomását, mivel az nem párosult a bűnösség beismerésével, ennek hiányában viszont önmagában a beismerő vallomásnak nincs enyhítő hatása [56/2007. BK vélemény II/11. pont]. A másodfokú bíróság további enyhítő körülményként vette figyelembe azt, hogy vádlott vádlott a bűncselekményt ún. fiatal felnőttként követte el [56/2007. BK vélemény II/4. pont]; az időmúlást [56/2007. BK vélemény III/10. pont]; azt, hogy az életveszélyes sérülés okozására a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki [56/2007. BK vélemény II/10. pont]; továbbá azt, hogy a sértett által elszenvedett sérülés közvetett életveszélyes volt. Az ítéltábla ugyanakkor mellőzte a sértett megromlott állapotának súlyosító körülményként történő értékelését, mivel annak semmiféle ténybeli alapja nem volt.

[17] Az ítéltábla nem osztotta a védő által a sértetti közrehatással összefüggésben kifejtett azon álláspontot, amely szerint a felróható sértetti közrehatást enyhítő körülményként indokolt figyelembe venni. Egyrészt kiemelés érdemel ezzel összefüggésben, hogy az irányadó tényállás ezt megalapozó megállapítást egyáltalán nem tartalmazott. Másrészt, a vádlott nem olyan jellegű cselekvőséget fejtett ki, amelynek az lett volna a célja, hogy bárkit is „kiszabadítson” a fogságból, ugyanis nem a védelem által hivatkozott bezárt ajtó előtti dulakodásból alakult ki a bántalmazás, hanem arra a vádlott ingatlanból történt távozása

során, a bezárt helyiségtől jóval távolabb, a kertkapu közelében került sor, ami szintén nem arra utal, hogy a sértett ütlegetésének tényleges és valós célja a vádlott unokatestvérének „kiszabadítása” lett volna.

[18] A fentiek szerint kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a büntetési célok vádlott vádlott esetében kizárólag végrehajtandó – az irányadó büntetési tételkeret minimumát alig meghaladó tartamú – szabadságvesztés büntetés kiszabásával biztosíthatók megfelelően. Ezzel összefüggésben ugyanis nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy a fiatal felnőtt vádlott büntetőjogi felelősségét – ugyancsak erőszakos bűncselekmény miatt – már jogerősen megállapították; a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményt pedig egyrészt a korábbi jogerős elítélését követően viszonylag rövid időn – mintegy 7 hónapon – belül, másrészt pedig a vele szemben időközben megindult másik büntetőeljárásban történt gyanúsított kihallgatását követően három nappal később valósította meg. Mindezek alapján, az ítéltábla álláspontja szerint a törvényi minimumot alig meghaladó tartamú szabadságvesztés semmiképp sem tekinthető olyan súlyosnak, amelynek a lényeges enyhítése indokolt lenne. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a fiatal felnőtt vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát nem találta eltúlzottan enyhének sem, így a kiszabott büntetés súlyosítását célzó ügyészségi fellebbezést szintén nem tartotta alaposnak. Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés kiszabásával összefüggésben szükségtelenül hivatkozott a Btk. 34. és 36. §-ára, így azokat mellőzte, pótlólag viszont felhívta a Btk. 35. § (1) bekezdését, a Btk. 80. § (2) bekezdését és – a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatban – a Btk. 38. § (1) bekezdését.

[19] Az ítéltábla a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak arányosan tartotta, amelynek sem a lényeges súlyosítása, sem pedig a lényeges enyhítése nem indokolt. A törvényszék e körben adott jogi indokolása azonban szintén helyesbítésre szorult annyiban, hogy ténylegesen a Btk. 62. § (1) bekezdése került alkalmazásra.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb – így az előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításával, a bűnjellel és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos – rendelkezései törvényesek voltak azzal, hogy miként arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helyesen utalt, a törvényszék – az őrizetben töltött idő beszámítására figyelemmel – helyesen és ténylegesen a vádlott által *előzetes fogva tartásban* töltött időt számította be a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe {elsőfokú ítélet [25] bekezdés}. Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a bűnjel lefoglalásának megszüntetésével összefüggésben hiányosan jelölte meg annak jogszabályi alapját, az ugyanis a Be. 320. § (1) bekezdés *a) pontja* {elsőfokú ítélet [26] bekezdés}.

[21] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[22] A végzés elleni fellebbezési jog a Be. 615. § (1)-(2a) bekezdéseiből következően kizárt.

Szeged, 2026. március 10.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő s.k.
előadó bíró

dr. Katona Dorottya s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.871/2025/9. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 22.B.1029/2024/29. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2026. március 10.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke